

Hồi 56

Vô thượng pháp khí

Cô Nguyệt Minh đi trước, Vô Song Nữ dắt Hắc Nhi đi sau, lần theo con đường nhỏ đi lên đỉnh đồi, hai bên cây cỏ rậm rạp, trên đường rong rêu loang lổ.

Hai người cưỡi chung ngựa, đi đã nửa ngày đường, mãi cho đến lúc này vẫn chưa nói một câu. Làm cho Cô Nguyệt Minh dờ khóc dờ cười là Vô Song Nữ ngồi sau lưng y dùng một tay cầm thắt lưng của y, tư thế như sợ đựng chạm vào thân thể y.

Lên đến đỉnh đồi, trước mắt bao la bát ngát, mặt tây nam là một dãy núi sừng sững trên bình dã, Tương Tư Cốc trú danh ẩn mình sâu thẳm trong rặng núi. Từ vị trí của bọn họ nhìn xuống, tình hình vùng eo núi vào cốc lọt hết trong tầm mắt.

Cô Nguyệt Minh chấp tay sau lưng đứng trên đỉnh đồi, dõi nhìn ráng chiều vàng mặt trời lặn xuống đằng xa, phù vân vốn trắng muốt như tuyết, tựa như bị thiêu cháy, từng mảng từng mảng đổ lửa.

Vô Song Nữ đến sau lưng y, khe khẽ hỏi: "Người đang sợ phải không?".

Cô Nguyệt Minh bị câu nói của nàng câu dặt tâm tình chôn kín thâm sâu, không biết tại sao, nhất động nhất tĩnh của nàng, trầm mặc hay nói chuyện, luôn luôn có thể làm xúc động đến tận đáy lòng y.

Y buồn bã đáp: "Song Song biết ta sợ gì chứ?".

Đột nhiên Cô Nguyệt Minh cảm thấy tất cả không còn có thật nữa, trước mắt giờ phút này thật ra là hiện thực hay là ảo giác, không còn có cách nào phân rõ như trước đây. Y cảm thấy mình đang bồi hồi trần trở ở bến bờ sụp đổ, y thật có chút chịu đựng không nổi tình huống đang đối diện.

Vô Song Nữ bình tĩnh thốt: "Ta cũng đã từng thấy qua người".

Cô Nguyệt Minh ngạc nhiên: "Nàng cũng đã nhìn thấy ta trong mộng như Ô Tử Hư? Nói cho ta biết, ta có phải là Thành chủ đời thứ nhì đã vì lợi ích riêng tư mà hy sinh người của mình?".

Vô Song Nữ không trực tiếp đáp lời y: "Ta vốn không muốn đề cập tới vấn đề kiếp này kiếp trước với người, nhưng sau khi nghe cố sự Bách Thuần cô nương kể, ta biết căn bản

không có cách nào tránh thoát, chạy gì đi nữa cũng chạy không khỏi. Luân hồi mỗi một kiếp đều có mục đích luân hồi của kiếp đó, mục tiêu đời này của bọn ta là đi giải khai câu hỏi cổ thành, cũng từ đó mà giải khai nghi vấn bản thân bọn ta”.

Cô Nguyệt Minh thất hồn lạc phách buồn bã nói: “Hiện tại đối với ta mà nói, mọi sự đều không có quan hệ gì. Quá khứ đã là quá khứ, không còn có cách vãn hồi. Ta chính là người đã kết liễu tính mệnh toàn bộ người trong thành, tội nghiệt ràng rịt. Nếu luân hồi đời nay quả có mục đích như lời nói của cô nương, ta chắc là đến để trả nợ”.

Nói đến đó, y cảm thấy uyển kiếm giắt bên hông, Phụng công công rất có khả năng đã đoạt được thanh kiếm này từ tộc nhân của Mâu Xuyên ở đây, mà thanh kiếm này chính là thần binh lợi khí mà Chuyên thành Thành chủ đời thứ nhì rèn ra để cắt Tương quả. Thứ cảm giác quen thuộc khi mình cầm kiếm chính là vì mình đã từng là chủ nhân của nó. Ý tưởng này đã đẩy y đến vực sâu tuyệt vọng, tia hy vọng cuối cùng đã tắt vỡ như bong bóng nước, tràn ngập trong lòng nỗi thống khổ cấu xé con tim.

Vô Song Nữ dịu dàng hỏi: “Người không phải đã từng nói sẽ dẫn ta đến cổ thành sao?”.

Cô Nguyệt Minh thân người giật nảy.

Vô Song Nữ nói tiếp: “Sau khi người nói câu đó, ta liền biết tương lai của ta đã liền kết lại thành một với cổ thành, cho dù phải trả giá bằng sinh mệnh, ta cũng hy vọng có thể bước vào cổ thành. Chính như người đã từng nói, chết ở đó tốt hơn chết ở địa phương nào khác”.

Cô Nguyệt Minh nói không nên lời.

Vô Song Nữ buông Hắc Nhi, dời đến bên cạnh y, cùng y kề vai cúi nhìn sơn lãnh bình nguyên dưới ánh tịch dương, tràn trề cảm xúc: “Tình huống trước mắt tựa như đã từng xảy ra ở một đoạn thời gian nào đó trước đây, người bị dày vò bởi cảm giác có lỗi và xấu hổ, mất đi đầu chí, nhưng ta lại không có cách nào giúp được, trong lòng tràn đầy nỗi bất lực và thống khổ. Ta không hy vọng tình huống thuở xưa lại trùng diễn thêm một lượt, chuyện đời trước không giải quyết được, có lẽ có thể giải quyết đời này. Người thật không muốn biết ta đã gặp được người ở tình huống nào sao?”.

Cô Nguyệt Minh chấn động nhìn sang nàng, Vô Song Nữ không nhìn trả, ánh mắt thâm tình nhìn cảnh tượng mặt trời lặn mỹ lệ thê lương gần xa dưới gò đồi, từ từ thốt: “Ta nhìn thấy Vân Mộng nữ thần mà Ô Tử Hư vẽ, đột nhiên phát giác dẫn thân vào một nơi giống như miếu thần, tay cầm một cái bình nhỏ, lại không biết trong bình đựng cái gì, cảm giác rất khó chịu, khơi khơi lại không có cách nào hiểu rõ tại sao lại không vui như vậy”.

Đường nét mỹ lệ của nàng hiện rõ rành rành dưới ánh chiều tà, lên xuống như núi đồi thung lũng, làm cho Cô Nguyệt Minh nhìn đến nhập thần, tâm tình sóng dội dần dần bình phục lại. Chuyện nàng nói cũng hấp dẫn y một cách sâu sắc, không những vì nội dung lời nói, còn là vì dáng vẻ tình cảm động hồn khi nàng thuật kể tâm sự, sức hấp dẫn của bản thân nàng đối với y.

Cô Nguyệt Minh nhớ tới một mộng cảnh mà Ô Tử Hư đã từng thuật lại, xảy ra ngoài một tòa thần điện chỗ cao nhất sơn thành, không biết Vô Song Nữ có phải đã vào tòa thần điện đó không.

Mọi sự đều không phải ngẫu nhiên, mỗi một mộng cảnh, mỗi một ảo giác, mỗi một mảnh đời vụn vỡ kiếp trước, cho dù xảy ra với mỗi một người bọn họ, ở giữa cũng có mối liên hệ vi diệu.

Vô Song Nữ cúi thấp đầu, dịu giọng: "Ta không rõ mình ở đó làm gì? Có mục đích gì? Đột nhiên cảm thấy có người tiến vào miếu, ta quay đầu lại nhìn, thấy bóng dáng của người, ta tuyệt không nhìn lầm, bóng dáng đó khẳng định là người".

Cô Nguyệt Minh trầm mặc một hồi, mục quang không rời khỏi nàng giây phút nào, tâm tình khác hẳn một trời một vực với hồi nãy, vào chớp mắt này, y đã minh bạch mục đích luân hồi một đời này, là muốn làm rõ ở đời trước nàng thật ra đã nói câu nói gì với mình. Câu nói đó khẳng định trọng yếu vô cùng đối với mình, cho nên luân hồi qua một đời khác vẫn không quên được một câu như vậy.

Bất chợt mọi sự ngoài câu nói đó đều biến thành không đáng nhắc tới.

Càng làm cho y khó hiểu mình là y biết rõ nàng đã trở thành mảnh đất lạnh cuối cùng của y. Mất đi nàng, sẽ là mất đi tất cả.

Cô Nguyệt Minh hỏi: "Sau đó nàng đã làm gì?".

Vô Song Nữ dịu dàng miêu tả: "Ta uống vật trong bình, tiếp đó về lại Tinh Trúc Các của Bách Thuần".

Bên phải khoảng ngoài một dặm bụi đường bốc lên.

Tịch dương rọi xéo.

Bách Thuần từ đằng sau ôm chặt Khâu Cửu Sư, bờ má ép sát trên tấm lưng rộng của hắn, trên thế gian này không còn chuyện gì người nào khác có thể làm cho nàng phân thân, sinh mệnh vọt lên tới mức hưng hực nóng bỏng nhất.

Ít ra vào giờ phút này, nàng có thể tạm thời quên đi thế giới hung hiểm bên ngoài hai người bọn nàng, chiến mã tung bốn vó tràn trề động lực, chở bọn nàng đi về chân trời góc biển, cách xa nhân thế.

Vụt Khâu Cửu Sư ghì cương, ngựa giảm chậm tốc độ.

Bách Thuần không biết gì ngồi thẳng người dậy, ghé trên vai Khâu Cửu Sư nhìn tới đằng trước, lập tức thất kinh, sực tỉnh hẳn.

Một thót ngựa từ triền núi mé trái phi xuống, kỵ sĩ trên ngựa không ngờ chính là nhân vật số hai có thực quyền nhất trong triều đình đương kim, Quý Nhiếp Đề.

Khâu Cửu Sư bề ngoài vẫn thần thái ung dung, nhưng Bách Thuần đang dựa sát hẳn lại cảm thấy được thân người hắn đã biến thành cứng đờ, hiển thị đã tiến vào trạng thái giới bị. Kinh nghiệm giang hồ của nàng tuy thua xa Khâu Cửu Sư, cũng biết quyền chủ động đã lọt vào tay địch nhân, mà kế hoạch truy kích địch nhân đã bị địch nhân lật ngược thiết trí cạm bẫy, để bọn họ đạp vào.

Quý Nhiếp Đề nhìn thấy đôi nam nữ nhiệt huyết kia, lòng tràn ngập cảm xúc, nếu ngày xưa Tiết Nương không thương yêu người khác, y hôm nay không thể có cục diện như vậy, mọi sự có phải đã định sẵn không? Y lạnh lùng thốt: "Kể ta hy vọng gặp là Cô Nguyệt Minh, vậy mới có thể hoàn thành tâm nguyện của ta xem Long Thủ đao nhanh hay là Bạch Lộ Vũ của y nhanh. Chỉ tiếc số phận đã định như vậy. Cửu Sư có dám đơn đả độc đấu với ta một trận không? Ta bảo đảm không có ai xen tay, bởi thủ hạ của ta đã đi Tương Tư Cốc rồi".

Khâu Cửu Sư xoay tay ôm eo Bách Thuần, vỗ nhẹ một cái, muốn nàng ở lại trên lưng ngựa, sau đó nhún bần đạp xuống ngựa, đứng sững bên ngựa.

Quý Nhiếp Đề cũng xoay người xuống ngựa, một tay vuốt cổ ngựa, ghé bên tai ngựa thì thầm mấy lời, lúc buông tay, chiến mã hội ý chạy sang một bên.

Bách Thuần không muốn ảnh hưởng đến Khâu Cửu Sư, ngậm câm không nói gì.

Khâu Cửu Sư sải bước tới trước, đến cách Quý Nhiếp Đề khoảng ba trượng mới dừng chân, rút Phong Thần côn danh chấn thiên hạ từ trong túi sau lưng ra.

Quý Nhiếp Đề thở dài một hơi, có vẻ tàn hết hứng thú: "Nếu quả ta không may chết trận, xin Cửu Sư chiếu cố con con ngựa của ta".

Khâu Cửu Sư cau mày: "Ta không hiểu!".

Quý Nhiếp Đề bình tĩnh thốt: "Người không cần phải hiểu. Hiện tại đối với ta mà nói, tử vong không còn là chuyện đáng sợ nữa, mà là một thứ giải thoát. Bất kể ta đi trước một bước hay là Cửu Sư đi trước, cuối cùng cũng không khác biệt gì. Cửu Sư đã mất đại thế, chỉ

chờ xem Phụng công công thu thập người khi nào. Sự thật luôn làm cho người ta khó chịu, nhưng ta cũng không có hứng chí nói nhăng. Động thủ đi!”.

“Rềng!”.

Long Thủ đao ra khỏi vỏ.

“Soẹt” một tiếng, Phong Thần côn trong tay Khâu Cửu Sư biến thành thiết côn dài sáu thước.

Bách Thuần đằng sau thấy vậy trái tim đập loạn xạ, giả như Khâu Cửu Sư có mệnh hệ nào, nàng cũng không muốn sống nữa.

Quý Nhiếp Đề nắm chặt đao, lập tức như biến thành một người khác, bao nhiêu khí thế suy đồi quét sạch hết, mục quang sắc bén như lưỡi đao, liền xông tới trước, đao hóa thành trường quang, nhắm ngay đầu Khâu Cửu Sư chẻ xuống.

Khâu Cửu Sư đưa côn vệt lưỡi đao, nào hay Quý Nhiếp Đề đao quang vừa loé lên, lại không còn là nhắm ngay đầu chém xuống, mà theo Quý Nhiếp Đề dời sang vị trí mé phải hấn, từ trên chém xéo xuống vai hấn, biến chiêu linh hoạt, đao thế hung mãnh thần tốc, quả có thể bì với Cô Nguyệt Minh.

Khâu Cửu Sư trường côn sống động như linh xà, lúc co lúc phóng, rần rỏi đỡ trường đao của Quý Nhiếp Đề.

“Keng!”.

Đao chém vào thiết côn, vang lên tiếng kim loại va chạm kịch liệt.

Khâu Cửu Sư cười dài: “Giỏi!”, dời ngang qua, đơn thủ giơ côn, nhắm Quý Nhiếp Đề quét tới, chỉ cần ép địch thủ ra, côn thế sẽ toàn diện triển khai, dùng binh khí dài khắc chế binh khí ngắn, khẳng định có thể giết Quý Nhiếp Đề hoàn toàn không có lực hoàn thủ.

Nào hay Quý Nhiếp Đề uốn mình, dùng thân pháp tránh khỏi trường côn, lại thuận tay một đao chém chỗ đầu côn, chấn động đến mức trường côn văng vệt ra ngoài, sau đó lấn tới gần Khâu Cửu Sư, trường đao quét ngang cổ hấn, cực kỳ tinh vi thâm độc, lại bất chấp thân mình.

Lúc này chỉ cần Khâu Cửu Sư hồi côn quét bừa, có thể đánh nát xương cốt Quý Nhiếp Đề, nhưng cổ mình cũng khẳng định không giữ được.

Khâu Cửu Sư thầm thở dài một hơi, hấn không phải không có phương pháp ứng phó, nhưng sẽ là lối lưỡng bại câu thương. Đối lại là trước đây, hấn sẽ không chút do dự thi triển

hậu nhị thập thất lộ côn pháp của Phong Thần côn, lấy mạng đổi mạng, nhưng vì Bách Thuần, hấn tuyệt không thể chết chung với địch, hấn chết đi, Bách Thuần sẽ làm sao đây?

Nhưng hấn không còn chọn lựa nào khác.

Khâu Cửu Sư quảng bỏ đấn đo sinh tử, nhảy ngược ra sau, Phong Thần côn thu hồi, hóa làm ngàn vạn côn ảnh, bảo vệ toàn thân.

“Keng!”.

Long Thủ đao của Quý Nhiếp Đề bị gạt ra, phát ra một tiếng khen “giỏi” từ tận đáy lòng, như bóng theo hình rượt tới, lợi dụng Khâu Cửu Sư tay chân còn chưa ổn định, quần quyền đối thủ vào trong đao ảnh trùng trùng, không để cao thủ trẻ tuổi siêu trác thiên tài ngang dọc kia toàn lực thi triển. Vào giờ phút này, Quý Nhiếp Đề cuối cùng đã minh bạch chỗ đáng sợ của Cô Nguyệt Minh, chính là ở chỗ Cô Nguyệt Minh không sợ tử vong, mới có thể nắm bắt được sinh tử của đối thủ. Y hiện tại không còn một chút xíu sợ hãi tử vong, còn chờ chực tử vong đến.

Bách Thuần khống chế mình không được, rút bội kiếm ra, nhảy xuống lưng ngựa, xông tới chỗ hai người ác đấu, không còn lý gì tới quy củ giang hồ đơn đả độc đấu.

Tiếng đao côn giao kích vang vọng như pháo nổ, tình thế chiến trận kịch liệt vô cùng, bóng hai người thoát hợp thoát phân, người truy ta đuổi, ác đấu sinh tử giữa vùng mờ mịt thái dương lặn xuống núi tây, hung hiểm liên miên bất tuyệt, Bách Thuần chạy đến gần, nhất thời không có cách nào xen tay.

“Bình!”.

Một tiếng hừ khan, hai người tách rời.

Khâu Cửu Sư loạng choạng thoái lùi mười mấy bước mới miễn cưỡng đứng vững.

Quý Nhiếp Đề lão đảo ra sau, lưng đập mạnh vào một thân cây đại thụ, sau đó ngồi bệt xuống, Long Thủ đao thông xuống.

Bách Thuần quảng bội kiếm, chạy tới chỗ Khâu Cửu Sư, Khâu Cửu Sư để Bách Thuần chui vào lòng, một tay chống côn, tay kia ôm Bách Thuần, ánh mắt trần trần nhìn Quý Nhiếp Đề: “Ta không hiểu!”.

Quý Nhiếp Đề mắt mũi tai miệng rỉ máu, thở dài thườn thượt, gian khó lắm mới giữ được bình tĩnh: “Không ai có thể hoàn toàn hiểu thấu một người khác, trừ phi người có thể trải qua cuộc đời của ta một phen. Ài! Ta sao lại có thể biến thành một người như vậy?”. Đầu cổ hết khí lực ngoẹo sang một bên, tắt thở.

Bách Thuần kinh hồn run giọng: “Chàng đã thắng rồi!”.

Khâu Cửu Sư lắc đầu: “Ta không thắng, y cố ý chết trong tay ta, nếu không đã có kết cục lưỡng bại câu thương. Bọn ta lấy Long Thủ đao của y, đưa tới cho Hoàng Phủ Thiên Hùng, coi như lời cảnh cáo nghiêm khắc nhất với y, giành lấy tâm chí”.

oOo

Ô Tử Hư đứng trên một tảng đá lớn nơi triền núi, ngậy ngô nhìn địch nhân đi qua cốc mà không vào, quẹo sang phía đông, hoàn toàn không có cách nào nắm bắt được chuyện xảy ra trước mắt.

Phía trái một gò núi sáng lên hỏa quang, chợt sáng chợt tối, là tín hiệu Cô Nguyệt Minh phát ra cho hấn thấy. Ô Tử Hư liền rút đuốc lửa ra, phát tin kêu Cô Nguyệt Minh đến hội hợp, tiếp đó ngồi xuống, lòng hoang mang bần thần.

Trong vòng luân hồi một đời ở cổ thành, hấn thật ra có quan hệ gì với Cô Nguyệt Minh?

Vân Mộng nữ thần là ai?

Họ đẹp tên thơm gì?

Giấc mộng cuối cùng tại sao không xảy ra trong sơn thành, mà là một cái hồ mỹ lệ? Trên sự thật đáp án như sắp toát ra, chỉ là hấn có hơi không dám nghĩ tới, sợ cái hấn nghĩ ra là cái hấn không có cách nào tiếp nhận.

Không ai hiểu thấu bằng hấn tại sao Cô Nguyệt Minh sau khi nghe Bách Thuần kể bí mật cổ thành xong mặt mày lại biến thành khó coi như vậy. Hấn cũng có đồng cảm, không ai có thể tiếp nhận mình đời trước lại là một người đáng sợ như vậy. Chỉ hận một người trong số hấn và Cô Nguyệt Minh khẳng định đã từng là Thành chủ đời thứ nhì của Chuyên thành.

Hấn đương nhiên không hy vọng mình là người đó, nhưng nếu quả không phải là hấn, mà là Cô Nguyệt Minh, hấn lại làm sao nhẫn tâm nhìn bằng hữu duy nhất của mình cắn răng chịu cực hình vì oan nghiệt kiếp trước?

Đây là một mắc gút không có cách tháo gỡ. Vân Mộng nữ thần tại sao lại tàn nhẫn như vậy? Nàng thật ra là vì tình yêu mà đến? Hay là đến một kiếp khác để báo thù sau một ngàn năm trăm năm hận không lấp được biển?

Ô Tử Hư lần đầu hoài nghi Vân Mộng nữ thần nuôi dạ bất lương, điều này làm cho hấn nảy sinh cảm giác sợ hãi không lạnh mà rùng mình, khó chịu vô cùng.

Vân Mộng nữ thần ơi! Nàng có nghe lời ta nói không? Nói cho ta biết thật ra là chuyện gì đây?

Lúc Cô Nguyệt Minh và Vô Song Nữ hiện thân chỗ miệng cốc, ở phía bắc cũng truyền đến tín hiệu đèn lửa, hiển thị Khâu Cửu Sư và Bách Thuần cũng đã đến.

oOo

Hoa Mộng phu nhân tiến vào thương sảnh, hành lễ thỉnh an chào hỏi Phụng công công đang đọc tọa bên kia bàn, lão yêu quái kia ra dấu cho nàng ngồi xuống.

Nhạc Kỳ và thủ hạ đã thoái ra ngoài, chỉ còn lại hai người bọn họ.

Hoa Mộng phu nhân đã nhiều ngày không gặp Phụng công công, lão thái giám này tinh thần sáng láng đến xuất kỳ, dung quang hoàn phát, không có một chút xiu dáng vẻ suy nhược, khiến cho nàng không khỏi hoài nghi lão vì chiến dịch Vân Mộng Trạch mà đã uống mấy loại linh dược như hà thủ ô, linh chi, nhân sâm để thúc đẩy tiềm lực của sinh mệnh, nếu không làm sao có thể thần thái ngút ngàn như trước mắt, cũng làm cho nàng cảm thấy lão thật đáng sợ.

Hoa Mộng phu nhân không đoán được Phụng công công vì chuyện gì mà triệu nàng đến gặp, chỉ biết không phải là chuyện tốt đẹp gì.

Phụng công công không nhìn nàng, mục quang quay ra ngoài song cửa, thần tình như có suy tư, tựa hồ có chút tâm sự. Phải một hồi lâu sau lão mới thở dài thốt: "Cuối cùng đã đến Động Đình hồ rồi!".

Hoa Mộng phu nhân chỉ còn nước lắng nghe, sau câu nói mào đầu sẽ là gì đây?

Phụng công công nhìn sang nàng, trầm giọng: "Quý Nhiếp Đề đã phản bội ta".

Hoa Mộng phu nhân rất ngạc nhiên, Quý Nhiếp Đề luôn luôn trung thành một dạ với Phụng công công, không ngờ lại phản bội Phụng công công, quả là chuyện thạch phá thiên kinh, càng làm cho nàng không hiểu là tại sao Phụng công công lại nói cho nàng biết?

Phụng công công lại thở dài một hơi: "Ta quả thật đã già rồi, già đến mức sợ tịch mịch, may là có phu nhân bầu bạn, vẫn có đối tượng chuyện vãn. Đêm nay bọn ta sẽ đến Tương Thủy, chỉ cần lên bờ đông, đi về hướng đông hai canh giờ, vượt qua Vô Chung Hà, sáng sớm

ngày mai có thể đến Vân Mộng Trạch, hy vọng Nguyệt Minh sở liệu không sai, Sở hạp vẫn còn giữ trong cổ thành”.

Tiếp đó đôi mắt rùng rục sát cơ, chậm chậm thốt: “Sự tín nhiệm đối với Quý Nhiếp Đề, ta không một chút xiu bảo lưu, duy chỉ có chuyện Sở hạp ta không hoàn toàn nói cho y biết, cho nên mới lao phiền Nguyệt Minh, hiện tại đã chứng thực quyết định của ta là chính xác. Chưa có giờ phút nào ta cảm thấy Sở hạp gần với ta như vậy, cơ hồ thò tay có thể chạm được”.

Hoa Mộng phu nhân đã minh bạch, Phụng công công không phải cảm thấy tịch mịch, cũng không phải cảm thấy buồn chán, mà là tâm tình khẩn trương, vì sắp đến Vân Mộng Trạch mà sinh ra dạ sợ được sợ mất, cho nên mới tìm nàng đến nói chuyện. Kể mạnh như Phụng công công, nói cho cùng vẫn là kẻ có thất tình lục dục, có lúc yếu đuối.

Nàng hỏi: “Cổ thành không phải có lệ quỷ tác quái sao?”.

Phụng công công thở dài thườn thượt, gật đầu đáp: “Đúng! Cổ thành quả có quỷ thần sau lưng chủ sự, may mà ta có chuẩn bị, thần linh của cổ thành có lẽ có thể che đậy tai mắt người khác, lại không có cách nào ảnh hưởng đến ta. Xem xem!”.

Phụng công công rút trong mình ra một vật tựa như cái chày đồng cao cỡ năm tấc, chăm chú nhìn kỹ mới phát giác là một tượng thần hình dạng ưu mỹ, công phu điêu khắc tinh tế, thân thể có hình mũi nhọn, phẳng phất như đầu mâu. Chỗ đẹp mắt là ở hình tướng cái đầu tượng thần, có sáu khuôn mặt, mỗi khuôn mặt đều khác nhau, bộ dạng cực kỳ phần nộ.

Ánh mắt giấu kín trong rèm mắt của Phụng công công loang loáng thần quang, thần nhiên hứng chí thốt: “Đây là pháp khí giấu kín chí cao vô thượng Kim Cương Quyết, mấy trăm năm nay luôn luôn thờ phụng ở Đại Nhật tự ở Tây Tạng, ôm ấp thần lực không thể tưởng tượng nổi, công năng tịch tà hàng ma, ta khẳng định nói sẽ không làm cho ta thất vọng”.

Nói xong đem Kim Cương Quyết trình trọng cất vào trong mình, sau đó mỉm cười thốt: “Người đã già, lòng cũng mềm yếu đi, có cơ hội phu nhân giúp ta khuyên nhủ Nguyệt Minh, ta đâu có như trong tưởng tượng của y, Nhiếp Đề tuy coi y là địch nhân, ta chỉ coi y là con cháu trong nhà, một khi đã nói, tuyệt sẽ không nuốt lời”.

Hoa Mộng phu nhân cười khố: “Tôi có cơ hội khuyên y sao?”.

Phụng công công điềm đạm thốt: “Ta sẽ tạo một cơ hội như vậy cho phu nhân”.

- o O o -